

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **A. C. i R. T.**

skazanych z art. 189 § 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lipca 2025 r.,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu
Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 13 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 156/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach,

z dnia 17 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 127/20,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

W dniu 17 lipca 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęły kasacje obrońców skazanych A. C. i R. T. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 stycznia 2023 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 156/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III K 127/20.

W pierwszej z nich, wywiedzionej przez obrońcę skazanego A. C., podniesione zostały zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

1. art. 390 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 375 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k.;
2. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. *a contrario*, art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.;
3. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 434 § 1 k.p.k. *a contrario* i pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.;
4. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 207 § 1 k.p.k. i art. 148 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.;
5. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Jednocześnie w treści kasacji obrońca skazanego A. C. sformułował postulat wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia w zakresie orzeczonej co do ww. skazanego kary 7 lat pozbawienia wolności, do czasu rozpoznania wniesionej kasacji. Wniosek ten został ponowiony pismem z dnia 4 kwietnia 2025 r. po wznowieniu postępowania kasacyjnego. Obrońca wskazała, że dalsze pozostawanie skazanego w izolacji więziennej powoduje wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla niego skutki z uwagi na oczywiste uchybienia, do których doszło na etapie postępowania drugoinstancyjnego, w tym zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Druga kasacja, złożona przez obrońcę skazanego R. T., oparta została zarówno na bezwzględnej przyczynie odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na nienależytej obsadzie sądu odwoławczego, jak i rażącym naruszeniu przepisów prawa procesowego w postaci:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.;
2. art. 162 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a i 2 k.p.k., art. 2 § 1 pkt 1, § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k. i w zw. z art. 458 k.p.k.;

3. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. i art. 2 § 1 pkt 1, § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k. i w zw. z art. 458 k.p.k.

Także i obrońca skazanego R. T. w treści kasacji zamieścił wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. Zajęte przez siebie stanowisko uzasadnił długotrwałym pozbawieniem wolności skazanego mimo braku dowodów winy, stanem zdrowia skazanego, który ujawnił się po ostatnim wykonanym badaniu rezonansu magnetycznego, a także brakiem możliwości kontynuowania nauki i podjęcia zatrudnienia, a w konsekwencji pomocy jego rodzicom oraz wujkowi, który wymaga opieki osoby trzeciej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Jak słusznie zauważyli obrońcy skazanych, w świetle utrwalonego orzecnictwa Sądu Najwyższego wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją możliwe jest wyłącznie wówczas, gdy ranga zarzutów podniesionych w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22; postanowienie SN z dnia 9 września 2024 r., II KK 275/24).

Wstępna analiza obu kasacji i pism procesowych składanych po ich wywiedzeniu nie wskazuje na zaistnienie tego rodzaju okoliczności. Podniesione przez obrońców skazanych argumenty nie pozwalają na uznanie ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego Krakowie. Wprawdzie skarżący wskazują na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej związanej z nienależytą obsadą sądu *ad quem*, niemniej jednak awizowane uchybienie nie skutkuje w świetle orzecnictwa Sądu Najwyższego automatycznie zaistnieniem przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Również pozostałe zarzuty nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie przesądzać o ich zasadności czy niezasadności. Dotyczą one bowiem wadliwości związanych z kontrolą

odwoławczą, a ich ocena wymaga przeprowadzenia szczegółowej i pogłębionej analizy akt sprawy.

Co się zaś tyczy sytuacji zdrowotnej, osobistej i rodzinnej R. T., to w orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zwraca się uwagę, że tego rodzaju okoliczności nie uzasadniają zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k. Mogą natomiast stanowić podstawę do skorzystania przez skazanego z instytucji prawa karnego wykonawczego w postaci odroczenia wykonania kary czy przerwy w jej wykonaniu (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 16 sierpnia 2023 r., IV KK 281/23; postanowienie SN z dnia 23 listopada 2023 r., V KK 501/23; postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2020 r., IV KK 127/20; postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2022 r., III KK 241/22).

Z tych też względów należało stwierdzić brak podstaw do uwzględnienia wniosków o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami orzeczenia. Jednocześnie podkreślić należy, że przedmiotowa decyzja w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionych kasacji. Co więcej, nie wyklucza nawet uznania zarzutów postawionych w kasacjach za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[J.I.]

[r.g.]